

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๓๐๔/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์

หมายเลขดำที่ ผบ.๙๘๗๑/๒๕๖๐

ระหว่าง { นายสมควร นาทันลิ โจทก์
นางวาสนา สวัสดิ์เอื้อ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์กระบะจากบริษัทโตโยต้าลิซซิง (ประเทศไทย) จำกัด ๑ คัน ระหว่างโจทก์ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ จำเลยทั้งสองติดต่อขอซื้อรถยนต์กระบะดังกล่าวและแจ้งว่าจะผ่อนชำระค่าเช่าซื้อแก่ผู้ให้เช่าซื้อแทนโจทก์ จำเลยทั้งสองชำระเงินมัดจำแก่โจทก์ ๙๐,๐๐๐ บาท โจทก์จึงส่งมอบรถยนต์กระบะให้แก่จำเลยทั้งสองไป ภายหลังโจทก์ทราบว่าถูกจำเลยทั้งสองหลอกหลวงเพราะจำเลยทั้งสองรับจ้างบุคคลอื่นให้ขอซื้อรถยนต์กระบะจากโจทก์เพื่อนำไปขายและไม่ได้ชำระค่าเช่าซื้อแก่ผู้ให้เช่าซื้อแทนโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีอาญาในความผิดฐานฉ้อโกง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและศาลจังหวัดกาฬสินธุ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองแล้ว ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองส่งมอบรถยนต์กระบะคืน หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน กับให้ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การว่า โจทก์ไม่ได้ประกอบอาชีพซื้อขายรถยนต์ คดีนี้ไม่เป็นคดีผู้บริโภค ขอให้ยกฟ้อง

ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว ...

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า โจทก์ขายรถยนต์กระบะให้แก่จำเลยทั้งสอง และแถลงต่อศาลว่าโจทก์ประกอบอาชีพซื้อขายรถยนต์ โจทก์จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ แต่จำเลยทั้งสองให้การว่ารับจ้างบุคคลอื่นให้ติดต่อซื้อรถยนต์กระบะจากโจทก์โดยใช้กลอุบายเพื่อนำไปขายต่อ ทั้งโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีอาญาในความผิดฐานฉ้อโกง พฤติการณ์แห่งคดีในชั้นนี้ฟังไม่ได้ว่าโจทก์กับจำเลยทั้งสองมีนิติสัมพันธ์ในฐานะผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภคต่อกัน การที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยทั้งสองให้คืนรถยนต์กระบะกับให้ชำระค่าเสียหายจึงมีมูลจากการกระทำละเมิดโดยแท้ คดีนี้จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภครตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภคร

